

en Billiggørelse af Postbesørgelsen, der efter min Mening er i Samfundets Interesse, da vort Samfunds økonomiske Situation ikke er en saadan, at vi behøver at fordyre vor Porto eller vore Jernbanerejser, saaledes som vi har gjort det i Sommer. Jeg sætter da mit Haab og min Lid til den Revision, der skal foregaa i 1921—22, og ved hvilken jeg haaber, man lettere vil kunne faa Ørenlyd for Anskuelser af den Art, jeg nærer paa dette Omraade.

Paa et enkelt Punkt — Lokalporto — henstiller Forslaget den endelige Ordning til Udvalgets Overvejelse. Der vil altsaa blive Lejlighed til at drøfte Muligheden for at naa til Afskaffelse af at have forskellige Takster for Breves Besørgelse i Indlandet, og til Gennemførelse af samme Takst for alle Distancer; og da den billigste Takst.

Der findes i Lovforslagets § 18 en Række Bestemmelser om Betaling for forskellige Smaatjenester, som Postvæsenet yder Publikum, f. Eks. Tillæg af Lak til Forsegling af en Forsendelse, Paaklistring af et fornødent Mærke o. s. v. For enkelte af disse Smaatjenester er der fastsat en Takst af 5 Øre, for andres Vedkommende gælder det, at enten Ministeren eller Poststyrelsen selv kan fastsætte Vilkaarene. Jeg ved ikke, hvorvidt det er nødvendigt at tage Betaling for disse Bagateller, det kan jeg ikke dømme om. Jeg vil dog antage, at i Almindelighed er de Forsendelser, Folk møder op med til Besørgelse gennem Postvæsenet, ved Indleveringen i god Orden; det vil i alt Fald være rimeligt, om Postvæsenet forlanger, at saadanne Forsendelser skal være bragte i tilstrækkelig Orden før Indleveringen, saaledes at det kun er rent undtagelsesvis, Postvæsenet behøver at beskæftige sig med den Slags Ting. Men det kan vi jo tale med Ministeren om i Udvalget. Derimod forekommer det mig absolut uheldigt, at der i Lovforslaget bestemmes, at disse smaa Pengeydelse, disse Gebyrer skal tilfalde vedkommende Posthus. Jeg synes, at de Penge, der gaar ind for Forsendelser, bør gaa i Postvæsenets Kasse, det vil til syvende og sidst sige i Statskassen. Alle de Penge, som gaar ind paa denne Maade, hører hjemme i Statskassen, og jeg forstaar ikke, at Postvæsenet skal kunne sidde og drive en lille privat Forretning med Salg af en Klat Lak eller med Paaklistring af Frimærker. Et saadant Ønske ved jeg ogsaa har været

fremme i Tinget ved tidligere Behandlinger af disse Sager, og jeg haaber, at vi i Udvalget skal kunne faa den Sag ordnet paa en bedre Maade, end det efter min Mening er sket i det foreliggende Lovforslag.

Blandt de Opgaver, som i Lovforslagets § 2 stilles Postvæsenet for Fremtiden, er bl. a. en Giro-Ordning. Jeg synes ikke, det gør noget, at Publikum kommer til at kalde det, som det skrives: Giro. Det er vist meget nemmere at beholde det gode, internationale Navn Giro. En saadan Giro-Ordning forekommer mig i det hele taget at være en god Ordning, og det er en heldig Tanke at optage den her i Forslaget. Jeg kan derimod ikke indse, hvorfor det skal overlades Administrationen at fastsætte de nærmere Regler for den. Der kan dog ikke være noget i Vejen for, at Rigsdagen faar Lov til ogsaa at øve sin Myndighed paa dette Omraade. Hvorfor skulde den sættes udenfor i denne Sag? Sammen med Lovforslaget foreligger et Udkast til en Ordning, og jeg kan ikke tænke mig nogen som helst Grund til, at Rigsdagen ikke skulde faa Lov til at udtale sig om dette Udkast eller et andet, som kunde fremkomme. Den Bevægelighed, som i dette Spørgsmaal ønskes fra Administrationens Side, synes jeg ikke kan spille nogen Rolle, og jeg vilde foretrække, at Rigsdagen ogsaa her gjorde sin Myndighed gældende.

I § 2 stilles der en Udvidelse af Forsikringen af Forsendelser i Udsigt. Jeg gaar ud fra, at det her kun drejer sig om Forsendelser, der ikke gaar udenfor dansk Omraade; i saa Fald har jeg ikke noget derimod, i modsat Fald bliver det en Forretningsførelse, som Postvæsenet slet ikke kan magte, saaledes f. Eks., hvis det skulde ind paa en Genforsikring eller saadant noget. Det drejer sig vel kun om en Forsikring af den angivne Værdi, saaledes som det allerede foregaa, og det kan være ganske naturligt.

Dernæst skal jeg nævne et Ønske, som næres af mange forretningsdrivende, og et Ønske, hvorom Forsikringselskaberne flere Gange har henvendt sig til Poststyrelsen, men uden Held. Naar man tager et Beløb ved Postoprævning, faar den, der erlægger Pengene, en Kvittering, idet Blanketten er dobbelt, saaledes at den ene Halvdelen bruges til Kvittering. Vi har fra Selskabernes Side gentagne Gange anmodet Poststyrelsen om en lignende Ordning ved Postanvisninger, men vi har